

no učiteljstvo iznosi naučavanje vjere; egzegete i teolozi znanstvenom metodom dublje prodiru u sadržaj te naučavaju kako se taj sadržaj nalazi u izvorima Obiave. Pozivom na LUMEN GENTIUM pisac označuje zadatak egzegetima tako da uznastoje da znanstvena egzegeza odgovori vjeri, a vjera da se okoristi »služenjem« egzegetske znanosti.

Može se doista reći da danas sve više osjećamo potrebu ovako ekvilibriranih obradi teoloških pitanja. One čine uslugu i egzegetskoj znanosti i teologiji te postavljaju zdravu odskočnu točku od koje se, po zahtjevu zakona kontinuiteta, mogu harmonički spojiti nova et vetera.

J. K.

Dr ĐURO GRAČANIN, *Temelji govorničtva*, Zagreb 1968, str. 157.

Dr Gračanin je obradio temu o kojoj se tako malo piše. Kao dugogodišnji profesor retorike osjećao je potrebu da svoje misli preda javnosti. Mnogo se govori, ali se malo pazi na pravo govorničtvo. Ova knjiga nas sjeća kako je velika vještina lijepo govoriti. A lijep je onaj govor koji djeluje uvjerljivo. To je glavna crta govorničtva. Zato se ona kao kakva nit provlači kroz cijelu knjigu.

Osim prvog poglavlja, koje daje definiciju govorničtva, o tom raspravljaju još slijedeća poglavlja: V: Svojstva uvjerljiva govora, VI: Pronalaženje uvjerljiva, VII Način uvjeravanja, i VIII: Tehnika uvjeravanja. No sve to neće biti potpuno ako nema osobnog uvjerjenja. Zato među »tajne uspjeha«, poglavlje X, dr Gračanin na prvo mjesto stavlja: Presudna uloga osobnog uvjerjenja i oduševljenja. Tu spada i III poglavlje: o ulozi govornikove ličnosti. Kao šesto svojstvo dolazi »veličina duše i gorljivost«, koje dr Gračanin ovako definira: »Ta veličina duha nije ništa drugo do prirodna duševna snaga, zasnovana na širini i dubini shvaćanja, na sposobnosti poniranja u stvarnost, bilo putem umovanja bilo putem intuicije i doživljavanja u sebi te

stvarnosti« (str. 40). Tako proživljeni govor lagano se pamti, kako ističe pisac u XI poglavlju (»Pamćenje govora«): »Zato pitanje govorničkog pamćenja nije u dnu pitanje memoriranja, nego pitanje usvajanja plana koji odgovara temeljnim koncepcijama i najdubljem uvjerenju govornikovu o danjoj stvari« (str. 124).

I ostala poglavlja sadrže vrijedne misli. Za govornika je potrebna govornička izobrazba: predmetna ili stručna, općekulturna te vlastita govornička (poglavlje II). Zatim, govor treba sastaviti (IX poglavlje), i to prema njegovim bitnim značajkama (IV poglavlje), od kojih je važno spomenuti cilj govora te njegovu upravljenost slušateljstvu. Za cilj govora dr Gračanin kaže: »...tema je poput tijela govora, dok je cilj nešto slična duši: on je naime ono što čitavo tijelo oživljuje« (str. 46), a za upravljenost slušateljstvu: »Za govornika je stoga — uz otkrivanje uvjerljiva i tehnike uvjeravanja — najveće umijeće znati začu u dušu slušača« (str. 49). U posljednjem poglavlju (XII) o držanju govora lijepo je slikama osvijetljena gestikulacija ruku.

Nije moguće izraziti sve misli ove vrijedne knjige. Opaža se da nam govori bogato iskustvo. Proučena je i obilna literatura. Stil je neobično lijep. Čitava nam knjiga izgleda kao uzor-govor o govorničtvu. Bit će od velike koristi svećenicima kod propovijedanja.

S. Doppelhammer

JEAN GALOT, D. I., *Milosti puna, Vrelo života*, Zagreb 1968, str. 196.

Uvodna molitva izražava smisao čitave ove knjige: »O Naša Gospo... Dolazimo te promatrati, primiti tvoju ljubav i prikazati svoju« (str. 8). Galot nam je uspio dočarati sav uzvišeni život Marijin i njezinu ulogu u svemiru. Napisao je 31 razmatranje, koja nas dižu sve većim vrhuncima Marijina života. Oživio nam je male svetopisamske tekstove. A svako razmatranje završava lijepim molitve-